

Dopis od Preláta (srpen 2007)

Dopis biskupa Javiera Echevarrúi věřícím Opus Dei. Tento měsíc jim připomíná, že všichni katolíci mají pomáhat svým přátelům a příbuzným nalézt víru. Cituje papeže Benedikta XVI., který řekl, že konat apoštolát „je službou radosti, radosti Boha, který si chce zbudovat svůj příbytek na světě.“ (Homilie, 24. srpna 2005)

11.09.2007

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Minulý měsíc jsem vám pomoci příkladu prvních křesťanů připomněl, že apoštolát Božích dětí má být optimistický, plný jistoty v účinnost práce. Náš Mistr nám řekl: *euntes docete omnes gentes*[1]; jděte do celého světa a hlásejte Evangelium všem národům. Nenechá nás samotné: *hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku*[2].

Je pochopitelné, že svatému Josemariovi se zdála být země malá. Vzpomínám si – slyšel jsem ho to vyprávět – na jednu příhodu, která se udála v dubnu roku 1936. Jel do Valencie, aby tam připravil půdu pro první apoštolskou expanzi Opus Dei mimo Madrid, a nabídl tam jednomu vysokoškolskému studentovi, zda by nechtěl požádat o přijetí do Díla. Zatímco spolu rozmlouvali,

procházeli se a došli až na břeh Středozemního moře. Onen chlapec řekl: „Otče, to moře je ale veliké!“. Odpověď svatého Josemaríi byla okamžitá: ***mně tedy připadá malé.*** Myslel na jiná moře a země, kam, jakmile to bude možné, měli jít jeho synové a dcery s duchem, který obdrželi od Boha. A tato touha po duších ho živila až do posledního okamžiku.

V té době nebylo kvůli řádění španělské občanské války možné, aby se ona očekávaná apoštolská expanze uskutečnila. Neztratil však odvalu; ani tehdy ne, když musel v srpnu roku 1936 opustit dům, kde bydlel se svou matkou a sourozenci, aby unikl náboženskému pronásledování, které se rozpoutalo.

Začaly velmi těžké měsíce, ve kterých se náš Zakladatel ocitl alespoň dvakrát na hranici mučednictví. V

takových podmínkách, jak víte, se ukrýval na různých místech, která mu poskytovala velmi malou jistotu. Pokračoval však nicméně ve své kněžské službě a duchovně se staral o první členy Díla. Když mohl 31. srpna roku 1937 – před nyní již sedmdesáti lety – opustit ono nejisté útočiště, kde strávil několik měsíců, začal se s novou silou věnovat své duchovní práci, při které dokonce riskoval i svůj život; byla to práce, které se věnoval již v azylu honduraského konzulátu. Plody této setby se neztratily; kromě toho, že již tehdy jich bylo mnoho, přicházely i nadále, díky úžasnému rozkvětu lidí, které si Bůh vyvolil, aby mu sloužili v Opus Dei.

Svatý Josemaría se cítil občanem celého světa; proto se na žádném místě nepovažoval za cizince. Dokázal objevit pozitivní stránku té či které země a snažil se učit od lidí, se kterými se setkával. Žil pro

každého, i pro ty, které neznal.
Během svých apoštolských cest se za všechny velkoryse modlil. Mohu skutečně potvrdit, že vytvořil *prehistorii* Díla – přípravu budoucí apoštolské práce – v mnoha zemích, kde věřící Opus Dei po letech začali pracovat; dokonce bych řekl, že ve všech, protože ve chvílích modlitby před svatostánkem a během dlouhých hodin práce ve své kanceláři neustále procházel celý svět a předkládal Pánu k nohám budoucí práci svých dcer a synů. Měl na stole rád mapu světa; lidskou pomůcku, která mu pomáhala procházet v představách celý svět s touhou po jeho pokřesťanštění.

My také, stejně jako náš Otec, musíme vyjít ven hledat všechny lidi. Nikdo nám není lhostejný: ***ze sta duší nás zajímá všech sto[3].*** Přemýšlejte nad slovy Benedikta XVI. určenými křesťanům: **nemůžeme si ponechat radost víry jen pro sebe;**

je třeba, abychom ji bránili a předávali dál, a tak ji upevňovali ve svém srdci. Pokud se víra skutečně promění v radost z nalezené pravdy a lásky, není možné necítit přání předávat ji dál. Tudy prochází ve velké míře ona nová evangelizace, ke které nás volal náš milovaný papež Jan Pavel II.[4]

Před nedávnem řekl svatý Otec, abychom jemným a ohleduplným, zároveň ale jasným a odvážným způsobem osobitě zvali k následování Ježíše chlapce a děvčata, kteří se zdají být více přitahováni a okouzleni přátelstvím s ním[5]. Musíme tuto možnost nabízet mnoha mladým chlapcům a děvčatům, aby sloužili církvi a duším v Opus Dei, v celibátu nebo v manželství. Pán si velmi přeje, aby mohl vyslat velký počet apoštolů, kteří by všude rozvíjeli radostné poselství Evangelia

příkladem svého života a silou jeho slov. Nezdržujme se u kulturních nebo společenských obtíží, i kdyby byly objektivní. Také Boží milost je něco velmi *objektivního*, je prvotním faktorem, s kterým máme počítat. Opakuji vám proto slovy našeho Otce: ***je to otázka víry!***

Nechme se přesvědčit o tom, že Pán si již před stvořením světa[6] vyvolil mnohé, aby byli *rybáři lidí*[7] a sloužili mu *indiviso corde*[8], bez prostřednictví lidské lásky. Vezměme si proto osobně slova proroka Jeremiáše, která náš Otec aplikoval na konkrétní podmínky všech. ***Hle, já posílám k mnohým rybářům, a ti je vyloví jako ryby (Jer 16,16). Pán nám tak říká, co máme dělat: lovit ryby. Život na tomto světě bývá často přirovnáván k moři. Na tomto přirovnání je hodně pravdy. V lidském životě, stejně jako na moři, se střídají období bezvětří a bouří, období klidu a silného***

větru. Lidé často plují v neklidných vodách, uprostřed vlnobití; kráčejí cestou smutku od jednoho utrpení k druhému, i když se zdá, že se radují, i když dělají velký hluk: je to smích, kterým chtějí maskovat svou malomyslnost, nespokojenost se svým životem bez lásky a bez porozumění. Požírají jeden druhého, lidi jako ryby. Úkolem Božích dětí je napomáhat k tomu, aby se všichni lidé dostali – svobodně – do Boží sítě, aby se milovali. Jsme-li křesťané, měli bychom se stát takovými rybáři, o nichž mluví prorok Jeremiáš ve svém podobenství, které použil několikrát i Ježíš Kristus: Pojdte za mnou a udělám z vás rybáře lidí (Mt 4,19), říká Petrovi a Ondřejovi[9]. Tak tomu skutečně je – řekl Benedikt XVI. při mši na zahájení svého pontifikátu -: poslání rybáře lidí a následování Krista vyžaduje vytáhnout lidi z moře osoleného odcizením a dovést je na

**břeh života, ke světlu Božímu (...).
Není nic krásnějšího než být
dostižen, překvapen Evangeliem,
překvapen Kristem. Není nic
nádhernějšího než ho poznat a
předávat dál jeho přátelství. Práce
pastýře a rybáře lidí se může
někdy zdát obtížná. Je však
radostná a veliká, protože v
posledku je službou radosti,
radosti Boha, který si chce
zbudovat svůj příbytek na
světě[10].**

Nesmí nás překvapovat, když někteří
toto úžasné pozvání odmítnou. Může
se to stát u lidí obdařených
výtečnými lidskými schopnostmi, u
lidí, kteří by mohli vzdávat Bohu
mnoho chvály jako účinné nástroje v
jeho rukách... a přesto neodpovídají
či alespoň ne tak rychle, jak by bylo
potřeba. ***Jaký soucit v tobě
vzbuzují!...***, řekl svatý Josemaría.
***Chtěl bys na ně zakřičet, že
ztrácejí čas... Proč jsou tak slepí a***

***nechápu to, co vydíš ty – ubožák?
Proč nedávají přednost
nejlepšímu? - Modli se, umrtvuj se,
a pak – je to tvoje povinnost –
probud' je jednoho po druhém a
vysvětli jim, také jednomu po
druhém -, že stejně jako ty mohou
najít božskou cestu, aniž by
opustili místo, které zaujímají ve
společnosti [11].***

Podívejte se, jak se vyjadřoval svatý Augustin na adresu těch, kdo nebyli ochotní naslouchat mu, když na ně naléhal, aby se stali dobrými křesťany. Když hovořil o povinnostech dobrého pastýře – které jsou povinnostmi všech, protože v církvi máme být zároveň *ovce i pastýř* -, napsal: „Existují zatvrzelé ovce. Když je hledají, protože jsou zbloudilé, tvrdí ve svém omylu a ke své škodě, že s námi nemají nic společného. „Proč nás máte rádi? Proč nás hledáte?“ Jako by důvodem, proč si o ně děláme

starosti a proč je hledáme, nebylo to, že jsou v omylu a že se ztratí.

Odpovídají: „Jestliže jsem v omylu a jsem ztracen, proč mne máš tedy rád? Proč mne hledáš?“ Chci tě znovu přivolat právě proto, že jsi v omylu, a chci tě najít právě proto, že jsi se ztratil.“ Odpoví, že právě tak chce chybovat a takovým způsobem se ztratit. Tak chceš chybovat, a tak se ztratit? O co víc tomu chci já předejít! Poslyš apoštola, který praví: *hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod, či nevhod* (2 Tm 4,2). Pro koho vhod a pro koho nevhod? Vhod pro ty, kteří chtějí, a nevhod pro ty, kteří nechtějí“[12].

Dcero moje, synu můj, děláš každý den apoštolát? Využíváš bez lidských ohledů příležitosti, které se naskytanou? Myslíš na ona slova Evangelia – *hominem non habeo*[13]-, aby o nás, ani o tobě nemohl nikdo říct, že nepotkal žádného člověka, který by mu pomohl?

Jako každý rok se v těchto dnech připravujeme na velkou slavnost Nanebevzetí Panny Marie, při které obnovíme zasvěcení Opus Dei Nejsladšímu Srdci Mariinu. Až ji budeme prosit, opakujme s naším Otcem a milovaným donem Álvarem, aby nám připravila a zachovala jistou cestu – *iter para tutum, iter serva tutum!* -, a vložme do jejích rukou zvláště apoštolskou expanzi v tolika zemích: tam, kde se právě začíná, tam, kam bychom rádi co nejdříve šli, i tam, kde se již mnoho let pracuje, aby duch Díla dorazil co nejdříve na mnohá další místa.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. srpna 2007.

[1] *Mt* 28, 19.

[2] *Mt* 28, 20.

[3] Svatý Josemaría, *Brázda*, č. 183.

[4] Benedikt XVI., Projev při inauguraci diecézního shromáždění v Římě, 11.6.2007.

[5] Benedikt XVI., Projev při inauguraci diecézního shromáždění v Římě, 11.6.2007.

[6] Srov. *Ef* 1, 4.

[7] *Lk* 5, 10.

[8] Srov. 1 *Kor* 7, 25-30.

[9] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č. 259.

[10] Benedikt XVI., *Kázání*, 24.5.2005.

[11] Svatý Josemaría, *Brázda*, č.182.

[12] Svatý Augustýn, *Kázání* 46, o *pastýřích*, č.14.

[13] *Jn* 5,7.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-srpen-2007/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-srpen-2007/) (16.03.2026)